

Arrest

nr. 156 773 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS loco advocaat M. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en geboren in Bylakuppe, India. U verklaarde dat u in november 2009 in India huwde met X, X (O.V.X). Hij is een erkende vluchteling in België die u leerde kennen via het internet. Hij keerde naar India terug om daar met u te huwen. Later keerde hij weer naar België. U wilde graag bij uw echtgenoot zijn en diende een aanvraag tot gezinshereniging in die echter negatief werd beoordeeld. U slaagde er in om, met uw eigen IC (Identity Certificate) waarin u via een smokkelaar een visum kreeg, naar België te komen in 2014 waar u op 10 september 2014 asiel aanvroeg. U wilde hier bij uw echtgenoot zijn maar die had

intussen een relatie met een andere persoon met wie hij een kind had. U vreest bij terugkeer naar India opnieuw problemen omdat in India de Tibetanen problemen kennen met de Indiërs.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken voor: foto's, nota's met asielrelaas, huwelijksakte, attest CTA, huwelijksattest, een attest van de politie, een affidavit, een attest van de CM, een attest van de stad Antwerpen, een geboorteakte, studiedocumenten en een Green Book. In de nota's die u neerlegde verwees u naar bepaalde incidenten. Een incident van een leraar op school en een incident van jongens in het zwembad. Ook wordt verwezen naar de conflicten tussen Boeddhisten en Moslims en een incident waarbij u zich in een bus bevond die bij een soort staking werd bekogeld met stenen waardoor het glas brak en u in paniek was.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book, geboorteakte en andere stukken) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Palden Wangmo, geboren op 12 april 1990 te Bylakuppe, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, geboren in India. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U bent er geboren, bent er naar school geweest, hebt er gewerkt en beschikte er over een RC en IC.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'. Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat deze gebaseerd is op verschillende elementen. Ten eerste wilde u bij uw echtgenoot zijn in België. Hoewel het CGVS daar begrip voor heeft, dient te worden vastgesteld dat uit die wens bij uw echtgenoot te zijn geen enkele vrees ten aanzien van India blijkt. Ten tweede verwijst u naar verschillende incidenten die u hebben doen besluiten India te verlaten. Maar het CGVS moet vaststellen dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk dermate geïmponeerd werd dat er kan gewag gemaakt worden van een gegronde vrees voor vervolging zoals die staat beschreven in de Vluchtelingenconventie. Immers, wat betreft de incidenten tussen de Boeddhisten en Moslims kan enkel worden afgeleid dat dit algemene incidenten waren waarbij nergens blijkt dat u persoonlijk geïmponeerd werd, noch blijkt dat u persoonlijk ernstige problemen hebt gekend in het kader van die incidenten. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS, toegevoegd aan het administratieve dossier, dat Tibetanen in India toegang hebben tot de politie en het gerecht om problemen aan te kaarten. U gaf zelf aan dat u nooit enige klacht indiende bij de Indiase politie, u hebt zelfs nooit iemand van de CTA, de Tibetaanse overheid in ballingschap, aangesproken over die problemen (zie gehoorverslag CGVS 02/12/2014 p.10). Die vaststelling doet afbreuk aan de beweerde ernst van de gebeurtenissen. Wat betreft de problemen van Indiase mannen ten aanzien

van Tibetaanse dames, merkt het CGVS vooreerst op dat dit een algemeen fenomeen is in India en nergens blijkt, noch geeft u dat concreet aan, dat u, noch de Tibetaanse vrouwen in het algemeen, extra geïnterviewd zouden worden. Bovendien blijkt ook hier nergens uit uw verklaringen dat u persoonlijk extra geïnterviewd werd, noch geeft u aan dat u persoonlijk concrete en ernstige problemen hebt gekend, die kunnen worden gelijkgesteld met een 'vervolging' zoals die is bedoeld in de Vluchtelingenconventie, met Indiase mannen. Ook hier blijkt dat u nergens klacht hebt ingediend of hulp gezocht bij de Indiase of Tibetaanse overheidsdiensten. Dit alles wijst op een gebrek aan ernst van de ingeroepen problemen die u trouwens zelf niet persoonlijk hebt gekend in India. Daarbij kan het CGVS nog opmerken dat u van 1990 tot 2014 in India verbleef waar u, ondanks deze situatie, blijkbaar kon studeren en werken. Het blijkt ook dat u, ondanks uw huwelijk in 2009, toch nog tot 2014 in India verbleef. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Dat u ook niet zou weten van welke ambassade u een visum verkreeg in uw IC, noch zou weten welk soort visum het betrof, komt ook weinig geloofwaardig over (zie gehoorverslag CGVS 02/12/2014 p.6). Immers is het een ingrijpende reis waarbij men verschillende controles moet passeren waar men kan gevraagd worden naar zijn reisdoel. Aldus is het weinig aannemelijk dat u niet weet van welke ambassade u (of de smokkelaar) een visum verkreeg in uw IC. Gelet op deze niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Ze kunnen uw afkomst en identiteit staven, maar daaraan wijfelt het CGVS niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. *"Kopie van de bestreden beslissing"*
2. *Kopie van de aanstelling van het Bureau voor Juridische Bijstand*
3. *European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013*
4. *European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013*
5. *Focus: Tibetan Community in India, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013*
6. *« Chine Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde », OSAR, september 2013*
7. *Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tiber"*
8. *Bewijs van aangetekende schrijven gestuurd naar de Indiase ambassade"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van *"van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen; Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); Schending van art. 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandeling Schending van de artikelen 25, § 2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG"* [wellicht bedoelt verzoekster de artikelen 33, § 2 b) en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU].

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of

er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Aangaande de COI focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Het onderzoek werd verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk.

2.4.1. De Raad kan vaststellen dat de COI focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Naast onderzoek bij meerdere departementen van de CTA steunt de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie ook op onderzoek bij de Indiase autoriteiten, geïnteresseerde individuen, academici, plaatselijke en internationale organisaties, alsook andere Tibetaanse organisaties, Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat de verschillende bronnen op evenwichtige wijze verwerkt werden. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren.

Nopens de nationaliteit

2.5. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.7. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters herkomst uit India. Verzoekster beschikte in India over Indiase identiteitsdocumenten. Verzoekster is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bezit een origineel Green Book. Volgens verzoeksters Tibetaanse documenten beschikt ze over de Tibetaanse nationaliteit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en verklaart ter terechtzitting geen documenten te

bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Indien verzoekende partij en *in casu* ook de commissaris-generaal menen dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. De verwijzing naar de nationaliteitswetgeving van China is onvoldoende nu hieruit kan niet blijken dat (klein)kinderen in het buitenland geboren uit een niet-geregistreerde Tibetaanse vader en een moeder die in India geboren is automatisch de Chinese nationaliteit worden toegekend. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie. Dit is niet het geval. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een eventuele desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Verzoeksters argumenten ten aanzien van een vervolging in China worden aldus niet nuttig aangevoerd.

2.8. Terwijl niets verzoekster in de weg stond van een naturalisatieaanvraag in India (zie administratief dossier), verklaart verzoekende partij ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten wat inderdaad blijkt uit haar Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel die dit bevestigt. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 12 november 2013 (herhaald in de update van 26 juni 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen. Immers verzoekster verklaart het bezit van een RC en IC. Ze verbleef dus legaal in India en had het recht met haar IC gedurende 10 jaar internationaal te reizen. Verzoekster verklaarde illegaal te hebben gereisd.

2.10. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoekster maakte zelf geen melding van specifieke problemen bij de verlenging van haar verblijfsvergunning en uit haar RC blijkt eveneens dat deze effectief jaarlijks verlengd werd. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "*gemakkelijk*" verloopt, waartoe verzoekster, gezien zij in India geboren is, behoort. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over

de geldigheid ervan. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster continu haar RC heeft kunnen verlengen en geen problemen verklaarde inzake haar RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.11. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Aldus indien het verbod van directe en indirecte non-refoulement als rechtsprincipe niet wordt onderschat, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Daar waar verzoekster een internetberichten "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet*" en "*Tibetan national fears threat to life if deported to his country*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft zij zelf nooit gesteld dat zij deportatie vreesde naar China. Uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoekende partij brengt op dit punt geen tegenindicatie en bovendien komt het redelijk voor te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

Wat de verwijzing betreft naar de twee zaken van het EHRM nr. 7267/13 en 23273/13 *D.C. en Y.D. tegen Zwitserland*, stelt de Raad vast dat ook het Hof zich op 1 juli 2014 zich heeft uitgesproken zoals de vaste rechtspraak van de Raad op dit punt.

Ten slotte dient te worden herhaald dat verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China een vreemdeling als verzoekster *überhaupt* al zonder de nodige geldige identiteitsdocumenten zou toelaten tot het grondgebied.

2.12. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.13. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster heeft India verlaten om redenen van familiehereniging, met name omdat ze gehuwd was met een in België verblijvende Tibetaan. Na een negatief antwoord te hebben ontvangen over haar aanvraag tot gezinshereniging is verzoekende partij op eigen houtje naar België gekomen waar ze vaststelde dat haar echtgenoot intussen een ander gezin gesticht had en vader was geworden. Dat ook India te kampen heeft met

incidenten tussen de geloofsgemeenschappen wordt niet betwist maar geenszins zijn deze alsnog van aard om het land te destabiliseren. Bovendien is verzoekster op dit punt theoretisch nu ze niet persoonlijk geïdiseerd werd, noch ernstige problemen zou hebben gekend in het kader van die incidenten. Ook uit de vermelde problemen van Indiase mannen ten aanzien van Tibetaanse vrouwen kan niet blijken dat verzoekster dermate wordt gevolgd of vervolgd door deze mannen dat ze hiervoor internationale bescherming moet zoeken. Verzoekster achtte het zelfs niet noodzakelijk interne bescherming te zoeken terwijl Tibetanen in India toegang hebben tot de politie en het gerecht om problemen aan te kaarten. Evenmin achtte ze het nodig om het CTA, de Tibetaanse overheid in ballingschap, aan te spreken (zie gehoorverslag CGVS 02/12/2014 p.10). Die vaststelling doet afbreuk aan de beweerde ernst van de gebeurtenissen.

Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.14. Waar verzoekster nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India om administratieve redenen, wordt dit geenszins aangetoond terwijl de bewijslast op verzoekster rust.

2.15. Vooreerst moet erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Verzoekster beschikt over een geldig reisdocument een IC (Identity Certificate) waarin ze een visum kreeg, naar België te komen in 2014. Verzoekster heeft dus toegang tot de gegevens van haar IC, via het visum.

Indien verzoekster stelt dat ze haar IC zelf van de hand deed dan nog heeft verzoekster via de administratieve voorbereiding van haar reizen voldoende gegevens om een duplicaat aan te vragen en dit desgevallend met de hulp van de CTA en via familie in India. De Raad sluit zich aan bij de commissaris-generaal dat het niet redelijk is te veronderstellen dat verzoekster, die genoegzaam bekend is met de administratieve afhandeling van visa (voor de gezinshereniging in België en voor het visum waarmee ze naar Europa kwam) hierover geen gegevens kan geven. Verzoekster is manifest verantwoordelijk voor haar situatie die ze zelf heeft opgezet. Bezwaarlijk kan ze menen in aanmerking te komen voor internationale bescherming niet omdat ze vreest voor vervolging en evenmin omdat ze vreest een reëel risico te lopen op ernstige schade maar louter omdat ze administratieve problemen heeft nadat ze haar reisdocument van de hand doet.

2.16. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de *“COI Focus: CHINA INDIA - De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”* Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.”* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Waar verzoeksters raadsman een fotokopie van een geregistreerde zending bijvoegt naar de Indiase ambassade, kan enkel blijken dat verzoekster beweerdelijk geweigerd werd om een duplicaat uit te reiken, doch hieruit kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden en/of met behulp van welke documenten deze aanvraag werd gedaan, noch kan blijken dat verzoekster dit ook effectief aangevraagd heeft. Daarenboven kan verzoekster haar origineel RC voorleggen. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard –in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoekster haar IC aan een smokkelaar gaf– onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging

uitmaken. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoekster geen duplicaat van haar IC zou kunnen verkrijgen noch dat verzoekster *“het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen”* desgevallend via de familie in India nu ze wel over een originele RC beschikt. Wel kan vastgesteld worden dat verzoekster bedrieglijk heeft gehandeld indien zij zich zoals ze beweert, vrijwillig ontdaan heeft van haar IC. Overigens is er geen enkele bepaling die voorschrijft dat verweerder hierop dient te reageren. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar zij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw haar verlenging van haar RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*

2.17. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.18. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.20. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.21. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK